

CAMILLA
LÄCKBERG

ZLATÁ KLEC

Nevěř mu. Nevěř nikomu.

Napínavý psychologický román se odehrává ve Stockholmu a točí se kolem Faye, ženy připravené udělat cokoli, aby dosáhla toho, po čem nejvíc touží: pomsty.

Faye a Jack jsou dokonalý pár snů.

Společně vybudovali úspěšný byznys ve Stockholmu, bydlí v luxusním bytě a jsou obklopeni „bohatými a krásnými“. Narození dcery Julienne korunuje jejich štěstí.

Postupně ale Jack tráví stále víc času v práci a přestává se svou ženou sdílet věci kolem firmy. Začínají se vzdalovat. Jednoho dne Faye přistihne Jacka doma v posteli s jeho krásnou a úspěšnou kolegyní.

Poté, co jí zradí a připraví o všechny majetek, se její svět rozpadne na kusy. Nezůstane jí vůbec nic. Je naprosto zničená, dokud se nerozhodne, že mu všechno oplatí, a zosnuje krutou pomstu. Dobře zná jeho slabá místa, a co je nejlepší – nespěchá.

Navíc, Jack není první muž, s nímž si Faye musela vyřídit účty.

Zlatá klec je román o odvážné ženě, která vzala osud do svých rukou poté, co byla využita a zrazena. Dramatický příběh zrady, vykoupení a pomsty.

Camilla Läckberg s nebývalou bravurou buduje hutný příběh se zápletkami tak nečekanými, že vás zvednou ze židle.

CAMILLA
LÄCKBERG

ZLATÁ KLEC

Nevěř mu. Nevěř nikomu.

Přeložil Martin Severýn

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

En bur av guld © Camilla Läckberg, 2019

First published by Bokförlaget Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Martin Severýn, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-043-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-044-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-032-1 (print)

OBSAH

I. ČÁST	7
II. ČÁST	199
III. ČÁST	275
Poděkování	430

Christině

I. ČÁST

„A nemůže být jen zraněná?“ zeptala se Faye.

Upřeně hleděla do desky stolu, nedokázala snést jejich pohledy.

Kratičký okamžik zaváhání. Pak se ozval hlas plný lítosti:

„Je tam strašně moc krve. Na tak malé tělíčko. Ale nechci spekulovat, to musí posoudit soudní lékař.“

Faye přikývla. Do průhledného plastového kelímku jí nalili vodu. Přiložila si ho ke rtům, ale pár kapek jí steklo po bradě dolů na blůzu. Tak silně se třásla. Policistka s blond vlasy a přívětivýma modrýma očima se naklonila, aby jí podala papírový ubrousek na utření.

Pomalou osušovala. Voda jí určitě na hedvábné halence nechá ošklivé skvrny. Jako by to snad mělo nějaký význam.

„Copak není žádná naděje? Vůbec žádná?“

Policistka sklouzla pohledem ke svému kolegovi. Zatřásla hlavou. Pečlivě vážila každé slovo:

„Jak jsem řekla, posudek musí vydat na základě nálezů na místě činu lékař. V tomhle okamžiku ovšem všechno ukazuje na jediné: váš bývalý manžel Jack zavraždil vaši dceru.“

Faye zavřela oči a zadusila vzlyk.

JULIENNE KONEČNĚ USNULA. Rozprostřené vlasy téměř zakrývaly růžový polštář. Dýchala klidně. Faye ji pohladila po tváři, opatrně, aby ji neprobudila.

Jack by se měl dnes večer vrátit ze služební cesty z Londýna. Nebo jel do Hamburku? Už si nevzpomínala. Po návratu bude unavený a nervózní, ale ona už se postará, aby se hezky uvolnil.

Opatrně zavřela dveře do dětského pokoje, aby Julienne nezbudila, proklouzla do předsíně a zkontrolovala, jestli jsou vchodové dveře zamčené. V kuchyni přejela rukou po pracovní desce. Tři metry dlouhý bílý mramor. Carrara, pochopitelně. Bohužel zoufale nepraktický, porézní mramor do sebe všechno nasával jako houba a už se na něm stihly vytvořit ošklivé skvrny. Pro Jacka ovšem nepřicházelo v úvahu, že by se vybralo cokoli praktičtějšího. Kuchyň v bytě na přepychové stockholmské třídě Narvågen je stála něco málo pod milion a rozhodně se na ničem nešetřilo.

Faye se natáhla po lahvi amarone a na linku postavila skleničku na víno. Sklo cinkající o mramorovou desku, klokotání nalévaného vína – takhle vypadaly v kostce její večery, když byl Jack pryč. Sklenku plnila opatrně, aby luxusní bílý povrch neznečistilo ještě víc skvrn od červeného vína, a nesla ji k ústům se zavřenýma očima.

Stmívačem stáhla intenzitu osvětlení, vyšla do haly, kterou zdobily černobílé portréty Jacka, Julianne a jí samotné. Dělal je Kate Gaborová, neoficiální dvorní fotografka korunní princezny, jež každý rok pořizovala rozkošné obrázky královského děťátka, hrajícího si v naškrobeném bílém oblečku v podzimním listí. Ona s Jackem se však rozhodli pro letní fotografie. Uvolněně si hráli na pláži. Julianne mezi nimi, světlé vlásy jí vlály ve větru. Ona v jednoduchých bavlněných šatech od Armaniho, Jack v košili a vyhrnutých kalhotách od Huga Bosse, Julianne v krajkových šatečkách z dětské kolekce Stelly McCartney. Těsně před focením se pohádali. Nepamatovala si už kvůli čemu, věděla jen, že za to mohla ona. Do portrétu se však žádný nesoulad nepromítl.

Faye vyšla po schodech nahoru. Před dveřmi do Jackovy pracovny zaváhala, pak však vstoupila dovnitř. Místnost se nacházela ve věži s výhledem do všech světových stran. Jedinečná dispozice v jedinečné budově, jak se vyjádřil makléř, když jim před pěti lety byt ukazoval. Pod srdcem tehdy nosila Julianne a hlavu měla plnou zářivé, nadějně budoucnosti.

Místnost ve věži milovala. Vzdušný prostor a svět-

lo, které sem okna propouštěla, jí dávaly pocit, že létá. A teď, když se venku snesla jednolitá tma, ji oblé stěny obklopovaly jako hřejivý zámotek.

Pracovnu zařizovala vlastnoručně, stejně jako zbytek bytu. Vybírala tapety, knihovny, psací stůl, fotografie a umělecká díla na stěnách. Jack výsledek její práce obdivoval. Její vkus nikdy nezpochybňoval, navíc se nepřestával dmout pýchou, když je hosté požádali o kontakt na bytového designéra.

V takovém okamžiku ji nechával zazařit.

Zatímco všechny ostatní místnosti zařídila moderně, světle a vzdušně, Jackova pracovna působila mužněji. Masivněji. Sem vložila víc energie než do Juliennina dětského pokoje a zbytku apartmánu dohromady. Jack tu měl trávit spoustu času a přijímat důležitá rozhodnutí, která ovlivní budoucnost celé jejich rodiny. Vytvořit mu tady nahoře, hned pod mraky, vlastní útočiště bylo to nejmenší, co pro něj mohla udělat.

Faye spokojeně přejela po Jackově psacím stole rukou. Tenhle rustikální kus nábytku získala na aukci síně Bukowski, kdysi totiž patřil Ingmaru Bergmanovi. Jack se v Bergmanovi nijak zvlášť nevyznal, dával přednost akčním filmům s Jackie Chanem nebo komediím s Benem Stillerem, ale stejně jako ona zastával názor, že nábytek má mít vlastní historii.

Když provázeli hosty po bytě, Jack vždycky dvakrát poklepal dlaní na desku stolu a jen jakoby mimochodem zmínil, že tenhle krásný kousek kdysi stával u samotného světově proslulého režiséra doma. Je-

jich oči se při těchto slovech pokaždé setkaly a Faye se vždy jen usmála. Další z tisíce věcí, které spolu sdíleli, kdysi i teď. Ty důvěrné pohledy, ty nepatrné, bezvýznamné i důležité okamžiky, na nichž stál celý jejich vztah.

Svezla se do křesla před počítačem, otočila se o sto osmdesát stupňů a stanula tváří proti oknu. Padal za ním sníh, který se dole na ulici měnil v břečku. Když se naklonila, viděla auto razící si cestu temným únorovým večerem. U Banérový ulice zakroutil řidič volantem a zmizel kamsi směrem do centra. Na vteřinu zapomněla, proč sem vlastně šla, proč sedí v Jackově pracovně. Bylo tak snadné ztratit se v temnotě a nechat se hypnotizovat zvolna padajícími sněhovými vločkami prodírajícími se černočernou tmou.

Faye zamrkala, napřímila se a otočila na židli zpět, obličejem směrem k ohromnému monitoru s nakousnutým jablkem na stříbrné liště dole uprostřed, pohnula myš a obrazovka se probírala k životu. Napadlo ji, co asi Jack udělal s podložkou pod myš, kterou mu dala k Vánocům, tou s její a Julienninou fotografií. Měl tu místo ní ošklivou modrou reklamní podložku z banky Nordea. Letošní vánoční dárek privátním klientům.

Heslo znala. *Julienne2010*. Ještě že si jako pozadí plochy nechal obrázek jí a Julienne, který fotil v Marbelle, a ne nějakou příšernost z Nordey. Leží na něm ve vodě na pláži, Faye drží dcerku zdviženou na napnutých pažích vysoko nad hlavou, blíž k nebi. Obě se smějí, její smích se však dá spíš tušit,

jak tak leží na zádech s vlasy povlávajícími v mořských vlnách. Dceřiny jasně modré oči se dívají přímo do objektivu, přímo skrz čočku. Do Jackových stejně modrých očí.

Faye se naklonila blíž a pohledem přejížděla po vlastním těle, dohněda opáleném a blyštícím se solí a vodou. Přestože od porodu tehdy uplynulo jen pár měsíců, měla tělo v lepší formě než nyní. Břicho ploché. Paže tenké. Stehna hubená a pevná. Teď, o více než tři roky později, vážila nejméně o deset kilo víc než ve Španělsku. Možná o patnáct. Už dlouho se neodvažovala stoupnout na váhu.

Odrhla oči od svého těla na ploše a otevřela internetový prohlížeč, klikla na záložku historie a do vyhledávání napsala „porno“. Vyjžděl jí jeden odkaz za druhým, seřazovaly se podle data. Snadno tak mohla sledovat Jackovy sexuální fantazie posledních měsíců. Jako encyklopedii jeho nadrživosti. *Sexuální fantazie pro začátečníky*.

Dvacátého šestého října se díval na dvě videa. „*Russian teen gets slammed by big cock*“ a „*Skinny teen brutally hammered*“. K porno branži bylo možné mít tisíc námitek, názvy filmů nicméně seděly přesně. Žádné chození kolem horké kaše. Žádné pokusy o zkrášlování, zjemňování nebo lhaní o tom, jaké zboží je dodáváno a po čem dotyčný před obrazovkou skutečně prahne. Přímý dialog, otevřená a upřímná komunikace.

Jack sledoval porno od té doby, co ho znala, a i ona se na něj někdy, když byla sama, dívala. Pohrdala

přítečkyněmi, které tvrdily, že jejich muže by nikdy ani nenapadlo se na porno podívat. Říká se tomu potlačování.

Dřív Jack nedovolil, aby sledování porna ovlivnilo jejich sexuální život. Nikdy to nebylo buď, anebo. Teď ji ovšem přestal v tomhle směru vyhledávat, přestože dál hledal uspokojení u „*Skinny teen brutally hammered*“.

S každým videem se jí žaludek svíral čím dál tím víc. Děvčata byla mladá, vyhublá a poddajná. Jack byl vždycky na hubené a mladé. On se nijak nezměnil, to ona. Copak většina mužů po takových děvčatech netoužila? Ve čtvrti Östermalm nebylo pro stárnutí a přibývání na váze místo. Alespoň ne u žen.

Během posledního měsíce si Jack sedmkrát či osmkrát pustil jeden a ten samý film, „*Young petite schoolgirl brutally fucked by her teacher*.“ Faye klikla na *play*. Mladé dívce ve vzorované minisukni, bílé košili, s kravatou, podkolenkami a copánky jako Pipi dlouhá punčocha škola moc nejde. Největší potíže má ovšem při studiu biologie. Znepokojení, zodpovědní rodiče jí zařídí doučování a nechají dcerku doma samotnou. Zvonek u dveří. Asi čtyřicetiletý muž v saku se záplatami na loktech stojí na zápraží a v ruce drží peněženku. Jdou spolu do osvětlené kuchyně. Dívka si přinese učebnice a otevře je. Procházejí svaly na těle.

„Když řeknu název nějakého svalu, ukážeš mi, kde se na tvém těle nachází, je to jasné?“ ptá se učitel temným hlasem.

Dívka vykulí oči, přikývne a našpulí rty. Uhádne dva svaly. Když učitel řekne: „Gluteus maximus, velký sval hýžďový,“ nadzvedne si sukýnku, aby se v záběru ocitl lem jejích kalhotek, a sáhne si na vnější okraj třísla. Učitel zavrtí s úsměvem hlavou.

„Postav se, ať ti to ukážu,“ prohlásí.

Ona odsune židli a postaví se. On jí svou velkou ruku položí do podkolenní jamky, sune ji nahoru, pod sukni. Nadzvedne sukni ještě o trochu výš a odhrne okraj kalhotek stranou. Zvedne prst. Dívka zasténá. Dokonalý porno vzdech. Přesto je v něm lehký náznak nevinného překvapení a pocitu provinění. Mrknutí na diváka, že ví, že by neměla. Že je to zakázané. Ale že si nemůže pomoci. Že rozkoš je příliš velká, než aby jí mohla vzdorovat.

Nechá prst několikrát vstoupit dovnitř. Pak ji ohne přes stůl a ošuká ji. Ona křičí, sténá, zarává prsty do stolu. Žádá ho, ať nepřestává. Celé se to zakončí tím, že ji požádá, aby si nasadila brýle – jež sklouzly během akce –, aby se jí mohl vystříkat na obličej. Školačka přijímá dávku spermatu s tváří zkřivenou rozkoší a pusou napůl dokořán.

Nikde není tolik patrné, jak moc si muži cení svého spermatu, jako právě v pornofilmech. Obdařovaly se jím roztoužené a zbožně oddané ženy s otevřenými ústy, jako by dostávaly dárek.

Několikerym kliknutím myši na odporné podložce z Nordey zavřela počítač. Jestli po tomhle Jack skutečně touží, tak to také dostane.

Odsunula židli, která neochotně zaskřípala. Vsta-

la. Venku byla tma jako v pytli. Lehoučké sněhové vločky už to vzdaly. Sebrala skleničku s vínem a vyšla z místnosti.

Ve své šatně měla Faye vše, co potřebovala. Podívala se na hodinky. Půl desáté. Jackovo letadlo každou chvíli přistane, už brzy bude sedět v taxíku. Na letišti Arlanda pochopitelně procházel VIP sektorem, cesta z letadla mu tedy nezabere skoro žádný čas.

Rychle se osprchovala a oholila si nepatrné strniště, které jí vyrašilo na Venušině pahorku. Namazala si celé tělo a naličila se, ne tak, jak to dělávala obvykle, ale mladistvěji, jako by to trochu odbyla. Nanesla spoustu růže na tváře, řasenky použila přespříliš a jako třešničkou na dortu to dorazila živýkačkově růžovou rtěnkou, kterou našla úplně na dně kosmetického balíčku, zřejmě dárku z jakési společenské akce.

Nebude na něj čekat ona – Faye, moje žena, matka mého dítěte –, ale někdo mladší a nevinnější, někdo nedotčený. Přesně to potřeboval.

Vybrala si jednu z Jackových užších šedivých kravat a nedbale si ji uvázala. Vzala si jeho brýle na čtení, které se styděl používat před ostatními, a před návštěvami je proto schovával. Obdélníkové, černé, Dolce & Gabbana. Faye pozorovala výsledek svého snažení v zrcadle. Vypadala teď o deset let mladší. Skoro, jako když opouštěla Fjällbacku.

Už nebyla ničí žena. Ničí matka. Bylo to perfektní.

Proklouzla do Juliennina pokojíčku, aby si půjčila jednu z jejích písanek a tužku s růžovým chmýřím.

Zarazila se, když Julianne zamumlala cosi ze spaní. Snad se teď neprobudí? Ne, za chvíli už zase slyšela její klidné oddychování.

Šla do kuchyně, aby si dolila skleničku vína, ale rozmyslela si to a vytáhla krabici s dceřinými plastovými kelímky. Nalila si červené víno do velkého kelímku s obrázkem Hello Kitty, s víčkem a brčkem. Skvělé.

Když ve vchodových dveřích zarachotily klíče, seděla v křesle a listovala časopisem *The Economist*. Jack vyžadoval, aby ho měl vždy nachystaný, z celé rodiny ho nicméně četla jen ona.

Jack položil tašku na podlahu, zul si boty a dal do nich cedrové napínáky, nezbytné k tomu, aby jeho ručně šité italské polobotky z měkké kůže držely tvar. Faye zůstávala potichu. Na rozdíl od jejího obvyklého diskrétního lesku na rty Lancôme se růžová rtěnka lepila a byla cítit umělotinou.

Jack opatrně otevřel lednici. Ještě pořád si jí ne všiml. Pohyboval se potichu, zřejmě si myslel, že ona i Julianne už spí.

Dívala se na něj ze svého místa ve tmě obývacího pokoje. Jako cizinec, sledující dění oknem, mohla svého muže pozorovat, aniž by o tom věděl. Obvykle byl Jack neustále jako na jehlách. Teď, když se domníval, že ho nikdo nevidí, se pohyboval jinak. Uvolněně, téměř bezstarostně. Jinak napjaté tělo měl lehce shrbené, nijak výrazně, přesto dostatečně na to, aby ona, jež ho znala tak dobře, postřehla rozdíl. Obličej měl hladší, bez oné jinak neustále přítomné

vrásky znepokojení, která ho v poslední době nepouštěla, dokonce ani při akcích, intimně spojených s jeho kariérou, s jejich životem, kde se mohl smíchem a cinkot skleniček druhý den okamžitě proměnit v mnohamilionový obchod.

Vzpomněla si, jaký byl Jack jako mladý, když se poprvé setkali. Roštěácký pohled, veselý smích, ruce, které si nemohly pomoci a pořád se jí musely dotýkat, které jí nikdy neměly dost.

Světlo z ledničky mu ozařovalo obličej, nedokázala z něj spustit oči. Milovala ho. Milovala jeho široká záda. Milovala ty velké ruce, které právě svíraly krabici s džusem a nesly ji k ústům. Už za chvíli spočinou na ní, v ní. Bože, jak se těšila!

Možná jí touha donutila se pohnout, protože zničehonic otočil hlavu k vyleštěným dvířkům trouby a spatřil její odraz. Trhl sebou a otočil se. Krabici s džusem pořád ještě svíral v ruce, na půl cesty k ústům.

Postavil ji na kuchyňský ostrůvek.

„Ty jsi vzhůru?“ zeptal se překvapeně. Vráska se mu mezi perfektně zastřižené obočí vrátila.

Faye neodpovídala, jen se zvedla a udělala pár kroků směrem k němu. Pohledem zkoumal její tělo. Už dlouho se na ni takhle nedíval.

„Pojď sem,“ pronesla měkkým, jasným hlasem.

Jack zavřel lednici a kuchyně se opět ocitla ve tmě. Zvenčí se sem však vkrádalo světlo města, dostatečné na to, aby se navzájem viděli. Obešel kuchyňský ostrůvek, osušil si hřbetem ruky ústa a naklonil se, aby ji políbil. Ona však odvrátila obličej a strčila ho na

židli. Teď tu rozhodovala ona. Když natáhl ruku po její sukni, odstrčila ji. Jen proto, aby mu ji vteřinu poté sama položila zezadu na svá stehna. Nadzvedla si sukni, aby viděl její krajkové kalhotky, doufala, že je pozná, doufala, že si všimne, že jsou podobné. Jako u tamté. Té mladičké. Té neviňoučké.

Jeho ruka se posouvala směrem nahoru, Faye se nedokázala udržet a nezasténat. Místo toho, aby jí kalhotky odhrnul jako ve videu na stranu, roztrhl je. Znovu zasténala, ještě o něco hlasitěji, naklonila se přes stůl, prohnula se v páteři, zatímco on si rozepnul kalhoty a jedním pohybem si stáhl je i trenýrky. Popadl ji za vlasy a přitlačil blíž ke stolu. Naklonil se nad ni celou svou vahou, ne moc něžně ji kousal do krku a ona cítila směs jablečného džusu a whisky z cesty letadlem. Roztáhl jí nohy rozhodným pohybem kolena, postavil se za ni a vnikl do ní.

Šukal ji tvrdě a agresivně, s každým nárazem se jí deska stolu zarývala hloub do bránice. Trochu jí ubližoval, ale bolest pro ni byla osvobozením, přiměla ji zapomenout na všechno ostatní a ona se mohla soustředit jen na svou rozkoš.

Byla jeho. Její rozkoš patřila jemu. Její tělo patřilo jemu.

„Řekni, než budeš,“ zasténala s tváří přilepenou ke studené desce stolu, kde její rtěnka zanechávala lepkavé stopy.

„Už,“ zafuněl Jack.

Klekla si před něj. Ztěžka oddychoval, strčil penis do její otevřené pusy. Oběma rukama ji vzal za zá-